

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CARTIERUL GENERAL - GATERUL

S3 T3
L2

Aceasta este partea a treia a poveștii.
Citește-o, apoi... recrează-o!

Cartierul general - Gaterul

Cartierul general era un loc viran situat la colțul străzii Pal cu strada Maria. Pentru băieții de pe strada Pal, care locuiau pe străzi înguste printre case înalte înșiruite, acest mic loc însemna libertate. Gardul său era ridicat de-a lungul străzii Pal. Două clădiri înalte îl mărgineau în stânga și în dreapta, iar în spate ... da, latura din spate a făcut ca acest loc să fie cel mai atractiv, magnific. Aici, se învecina cu un alt lot spațios. Acest lot fusese închiriat de către o fabrică de prelucrat lemnul, iar lotul era presărat cu grămezi de cherestea. Stive de lemne de foc formau blocuri simetrice, iar printre aceste grămezi uriașe erau alei mici. Era un adevărat labirint. Câteva alei înguste care se intersectau între stivele de lemn mute și întunecate.

Nu era ușor să-ți găsești drumul în acest labirint. Dar cel care reușea să răzbată, se trezea într-o poieniță în mijlocul căreia se afla o colibă mică. Înăuntru se afla un gater cu aburi. Era o casuță ciudată, complet acoperită de viță de vie sălbatică. Coșul său negru grațios pufăia prin frunzișul verde; la intervale regulate, cu o regularitate asemănătoare ceasului, emana vapori limpezi și albi.

Lângă colibă stăteau camionete mari și vechi. Din când în când, una dintre aceste camionete se îndrepta spre casuță producând un sunet scârțâit. Chiar sub streșină era o fereastră mică și din această fereastră ieșea un jgheab din lemn. Când camioneta se oprea lângă fereastră, din jgheab începeau brusc să alunece o masă de lemne de foc umplând camioneta cea mare. Și când duba era umplută cu vârf, șoferul striga. Apoi micul coș își înceta pufăiturile, în cabană se lăsa imediat tăcerea iar camioneta pleca cu încărcătura ei. Apoi, o altă camionetă - flămândă și goală - se rostogolea până la fereastra mică și coșul de fum negru din fier își relua pufăiturile, din nou se auzea zgomotul de lemne rostogolite.

Așa a continuat, an de an. Orice lemn tăiat în bucăți de gaterul din colibă a fost înlocuit invariabil cu încărcături proaspete transportate de acele dube mari. În acest fel, marea curte nu a fost niciodată lipsită de stive de lemn și gaterul nu a încetat niciodată să urle. În fața colibe stăteau o serie de duduri căzute; la poalele uneia dintre acestea o baracă aspră din lemn. În ea locuia paznicul de noapte, un slovac, care a fost tras la răspundere pentru posibile furturi și incendii în curte.

Capitolul 2 (paginile 22-25)

la-ți notițe cu privire la informațiile importante din text!

Notițele pot fi sub formă de hartă mintală, tabel, desen, etc.